

Fyren
Het Genootschap van de Witte Raven

Voor TK en Maeve

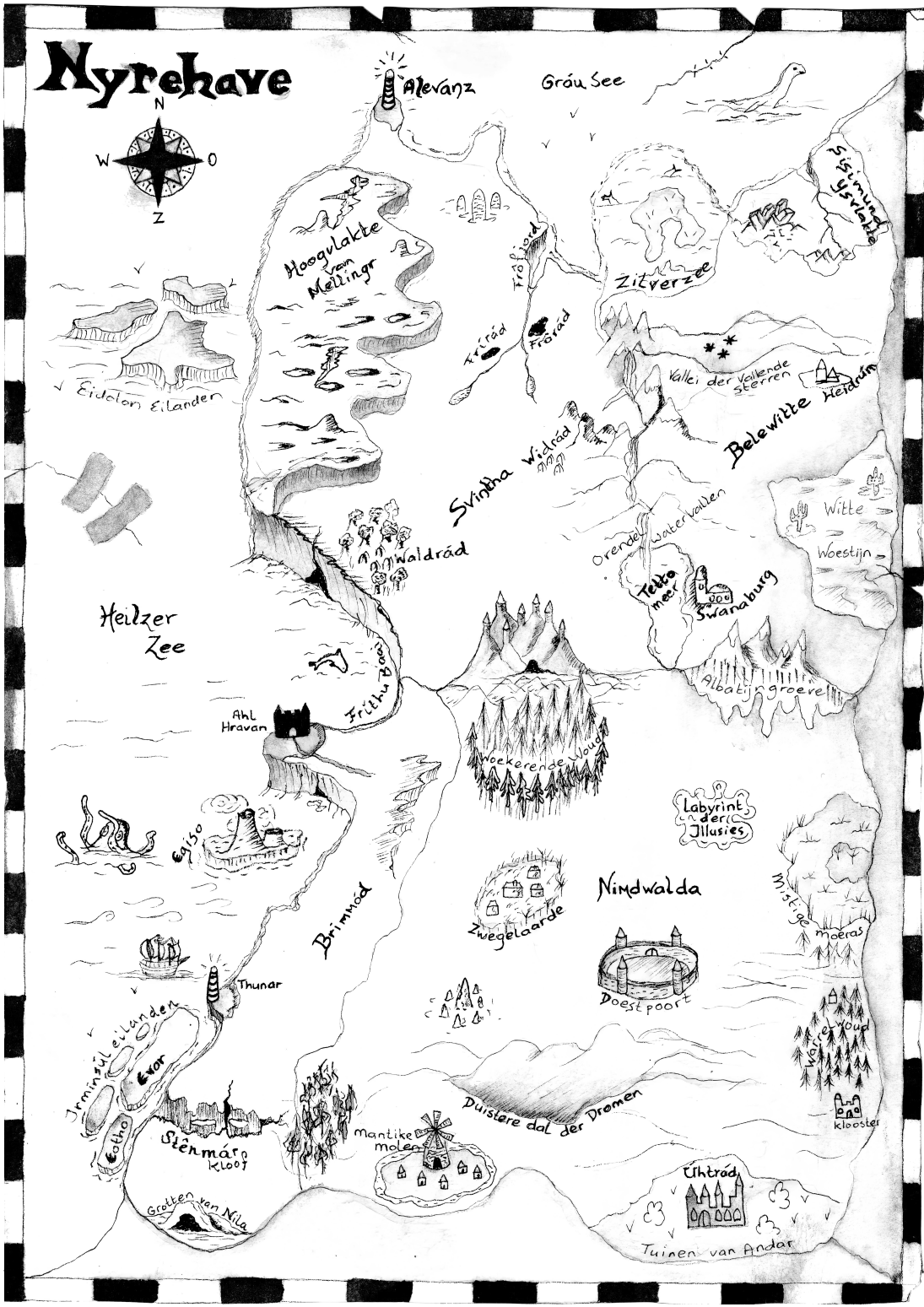
Fyren

Het Genootschap
van de
Witte Raven

JO NOBEL

Schrijver: Jo Nobel
Coverontwerp: Jo Nobel
ISBN: 9789465386423
© Jo Nobel
Uitgave: Brave New Books, 2026

Nyrehave

*De herfst vocht een oorlog uit met de winter.
Het was een zware veldslag. De storm was het
sterkste wapen van de herfst. De winter sloeg toe
met enorme hagelstenen.*

*Het uit zwart steen opgetrokken gebouw boven op
een klif, leek zich niets aan te trekken van dit
geweld. De torens stonden fier omhoog en leken
de weergoden uit te dagen. Bliksemschichten
verlichtten zo nu en dan de nachtzwarte hemel.*

*Een donkere gedaante volgde de smalle weg die
naar de poort van het gebouw leidde. De armen
stevig om het hoofd geklemd tegen de inslag van
de hagelstenen, maar niets kon het figuur ervan
weerhouden zijn doel te bereiken.*

*Een zwak lichtschijnsel uit een van de ramen wekte
de indruk dat er op iemand werd gewacht.*

Deel I

HAGELWIT

OP ZOEK NAAR DROMEN

‘Au!’ Fyren werd gewekt door een klap op zijn hoofd. Hij probeerde meteen op te staan, maar zijn slaapdrongen hoofd bezorgde hem een duizeling, waardoor hij terugviel op zijn achterwerk en met zijn achterhoofd tegen de stam van de boom stuitte.

‘Ah!’

Hij wreef over de pijnlijke plek achter op zijn hoofd. Even werd het zwart voor zijn ogen, dus bleef hij nog even zitten. Wat had hem geraakt? En wat had hij gedroomd? Het beeld dat hem zojuist nog had achtervolgd, gleed al weg. Hij keek uit over het kale, verlaten landschap. De bomen hadden hun bladeren verloren en stonden er verlaten bij. Soms voelde hij zich net zo. In het weeshuis waren altijd jongens en monniken om hem heen, maar echte warmte vond hij er niet. Zoals anderen die van hun familie kregen. Bij het woord ‘familie’ zag Fyren alleen maar grijze mist. Hij probeerde er doorheen te kijken om een gezicht te zien, maar de mist bleef hangen en maakte alles vaag. Vragen bleven erin rondwaren: was hij hier gebracht door zijn eigen moeder? Zou dat betekenen dat zij misschien nog leefde? Het waren waarschijnlijk vragen die nooit beantwoord zouden worden, en juist dat versterkte zijn gevoel van leegte.

Zijn verjaardag kwam eraan – niemand wist wanneer hij precies geboren was. De monniken vierden het altijd op de dag dat ze hem hadden gevonden: 21 december, de dag waarop de winter ieder jaar echt begon. Nog zes dagen, dan was hij eindelijk twaalf en mocht hij ook de dingen doen die de grote jongens deden.

Voor het weeshuis, dat deel uitmaakte van een oud klooster, stond een eeuwenoude hazelaar. De stam was knoestig en de takken hingen zwaar naar beneden, alsof ze het hadden opgegeven. Volgens de legende bracht slapen onder een hazelaar goede dromen. Dat was precies waar Fyren vandaag naar op zoek was. Hij was tegen de stam gaan zitten, zijn mantel om zich heen geslagen, in de hoop eindelijk een droom te krijgen die hem kon vertellen wie hij was en waar hij vandaan kwam. Maar die droom kwam niet.

De kou bracht hem terug naar de realiteit. Wat had die klap op zijn hoofd veroorzaakt?

Hij kwam overeind en keek om zich heen. Alles lag er onveranderd bij. Hij keek omhoog naar de hazelaar. Alleen kale takken. Net toen hij besloot terug te keren, hoorde hij een vreemd, krassend geluid. De

rauwe klanken deden hem rillen. Hoger in de boom zag hij een vogel zitten.

‘Was jij er net ook al? Ik zag je niet.’

Het leek op een kraai, maar deze vogel was spierwit. Het dier vloog op en Fyren deinsde achteruit, bijna struikelend over een tak naast zijn voeten. Was dat wat hem geraakt had? Een tak uit de boom?

De vogel streek weer neer, dichterbij Fyren, en van de andere kant kwam nog zo’n zelfde vogel aanvliegen. Ze landden op een lage tak. Grote snavels, zware vleugels. Prachtig om te zien.

Dit waren raven. Witte raven. Hun ogen waren zwart als kooltjes en strak op hem gericht. Fyren kon zijn blik er nauwelijks van losmaken. Zijn ogen prikten door de snijdende wind, maar hij hield ze wijd open, doodsbang dat de witte verschijningen zouden oplossen zodra hij zijn oogleden ook maar een fractie van een seconde sloot.

‘Wat zijn jullie voor wonderlijke vogels?’

Het moment duurde maar een hartslag, maar voelde eindeloos en magisch.

Koude prikjes op zijn gezicht braken de betovering. Hij sloot zijn ogen even, en toen hij ze weer opende, waren de raven verdwenen. Hij had ze niet horen wegvliegen. Ze leken simpelweg opgelost in de koude lucht, waar nu de eerste sneeuwvlokken van het jaar naar beneden dwarrelden. Fyren rilde en liep terug naar het weeshuis, waar een vuur hem weer zou verwarmen. Hij liep al met flinke pas, toen hij plots stilstond.

‘Die tak... die neem ik mee.’

EEN WITTE VEER

Nog voor het ochtendlicht de nacht verdreef, luidden de klokken van het klooster. De jongens begonnen hun dag zoals altijd: bidden, wassen met ijskoud water en hun kamer opruimen.

Terwijl hij door de sneeuw naar de put liep, trok hij zijn mantel strakker om zich heen. Hij voelde zich nog wat suf door de klap op zijn hoofd. Hij wreef over zijn achterhoofd en voelde de bult. Tussen zijn haren zat een klein korstje van opgedroogd bloed. Hij had nog steeds geen verklaring en probeerde het voorlopig van zich af te zetten.

Terug in zijn kamer zag hij de tak naast zijn bed liggen. De ruwe knoest aan de bovenkant leek de oorzaak van zijn verwonding. Fyren pakte hem op. De bast voelde koud aan, maar toen hij naar het haardvuur liep om hem in de vlammen te gooien, gebeurde er iets vreemds. Hij wilde zijn vingers strekken, maar ze weigerden. ‘Hé... wat is dit?’

Het voelde alsof zijn hand niet meer van hem was, maar vastgelijmd zat aan de bast. Een lichte trilling trok door het hout en langs zijn arm omhoog. Zijn ademhaling stokte. Hij zwaaide wild met zijn arm op en neer om de tak van zich af te schudden. Maar die klemde alleen maar harder vast, als een levend wezen dat niet de dood in wilde. In paniek deinsde hij achteruit tot hij tegen de koude stenen muur botste. Net zo plotseling als het begon, hield de trilling op. Zijn vingers schoten open en de tak viel met een doffe klap op de stenen vloer. Daar lag hij, levenloos en onschuldig.

Fyren twijfelde geen moment. Hij vloog de kamer uit en smeed de deur achter zich dicht. Op de gang kwam hij broeder Ewyn tegen, die hem verbaasd aankeek.

‘Zit de duivel in je kamer, jongen?’

Fyren schudde heftig zijn hoofd, niet in staat iets te zeggen. De broeder lachte zachtjes, mompelde iets onverstaanbaars en liep verder. Fyren haalde diep adem en dwong zichzelf naar de refter te gaan. De grote zaal was zoals altijd kil. Het hoge plafond met zijn zware balken hield de kou gevangen; een vuur had hier weinig zin. De meeste jongens zaten al aan de houten tafels, met hun mantels strak om zich heen geslagen. Broeders en oudere leerlingen schepten pap op. Fyren pakte er geen en zocht een lege plek. Hij had behoefte aan rust om zijn gedachten te ordenen. Die rust duurde niet lang. Brend

plofte naast hem en zette een kom pap voor hem neer. Val volgde even later. Ze waren al vrienden zolang Fyren zich kon herinneren. Net als hij waren ze jong naar het weeshuis gebracht, te jong om zich hun familie te herinneren.

‘Hé, De Winter,’ zei Brend terwijl hij zijn kom op tafel smeed en een kom pap zijn kant op schoof. ‘Je ziet eruit alsof je een hap rotte vis hebt doorgeslikt.’

Val keek hem aandachtiger aan. ‘Je wordt volgende week twaalf. Dat is toch juist iets om naar uit te kijken?’

Fyren glimlachte flauwtjes. Brend mopperde met volle mond dat hij ook liever vandaag dan morgen twaalf werd, maar dat zijn verjaardag pas in april viel. Val, geboren op kerstavond, zei niets. De broeders noemden het bijzonder om een kerstkind te zijn, maar voor hem had het nooit zo gevoeld.

‘Nog een weekje, Fyren,’ zei hij zacht. ‘Dan ben je eindelijk twaalf. Dat is toch waar je op wachtte? Dan hoef je nooit meer bij de kleintjes te zitten.’

Brend grinnikte met zijn mond vol pap. ‘Ik zou elke dag extra spek in de keuken bestellen, als ik twaalf was.’

Val keek hem scherper aan. ‘Heb je vannacht een geest gezien of zo? Je bent zo stil.’

‘Zoiets,’ mompelde Fyren.

Op dat moment luidde de bel. Het ontbijt was voorbij. Fyren keek naar zijn kom: leeg. Brend glimlachte onschuldig. De jongens slenterden via een lange, overdekte galerij naar de eerste les van de dag: Latijn. Brend begon meteen te klagen.

‘Hij is hier nog maar kort, maar van mij mag hij ook weer vertrekken.’

‘Misschien moet je gewoon eens wat beter opletten in de les,’ gaf Val als tip, al wist hij dat tips geven aan Brend geen enkele zin had.

‘Ik mag hem ook niet, Val,’ bracht Fyren in. ‘Het ligt niet aan het Latijn.’

Broeder Vadime is... onheilspellend.’

Brend trok een vies gezicht. ‘Ewyn straft je tenminste met een lach als je kaas uit de keuken pikt, maar Vadime...’ Hij boog zich iets naar voren en zijn stem werd een fluistering. ‘Vadime is anders. Meer als een roofdier. Zo’n man die kijkt alsof hij al besloten heeft wie de prooi is.’

Meteen daarna maakte hij een overdreven gromgeluid en sprong half naar Val toe. Val lachte en duwde hem weg. Brend cirkelde om Val heen, brullend als een leeuw.

De klank kaatste ongetemd tegen de gewelfde muren van de galerij. Fyren voelde hoe de spanning in zijn borst iets losliet. Hij kon het niet helpen; Brend kreeg het altijd voor elkaar hem weer even te laten lachen.

De lach stierf weg op het moment dat ze de drempel van het lokaal overstaken. Het was alsof de ruimte de galm simpelweg had opgeslokt. Binnen was het nog leeg.

Hoewel broeder Vadime hier nog maar kort les gaf, wist iedereen hoe hij was. Iedere keer maakte hij van zijn entree een heel theaterstuk. Hij liet de leerlingen wachten tot de spanning in de ruimte zo hoog opliep dat niemand meer durfde te bewegen. Brend had al zijn aandacht gericht op een vlieg, die hij probeerde weg te slaan. De aanwezigheid van het beestje was vreemd, midden in de winter. Plotseling flitste er een hand door de lucht. Met een doffe klap werd het beestje tegen het tafelblad geslagen.

Niemand had gemerkt dat hij al was binnengekomen.

De vlieg spartelde op zijn rug. Broeder Vadime boog zich naar voren, tergend langzaam, bekeek de vlieg nog eens goed, zijn ogen tot spleetjes geknepen. Daarna blies hij hem van de tafel af en trapte het beestje met zijn voet dood.

Met een ruk keek hij naar Brend en zei: ‘Ruim je rotzooi op!’ Brend knikte en keek om zich heen. Hij zocht naar een papiertje om het geplette dier te kunnen oprapen.

‘Vandaag nog, Brend!’ zei broeder Vadime. Zijn stem klonk als het schrapen van een mes over een droge steen.

Brend pakte het diertje met zijn vingers op en gooide het uit het raam. Daarna keek hij — met een gezicht als een oorwurm — naar zijn vieze vingers. Hij veegde ze af aan zijn broek, bij gebrek aan iets beters.

Broeder Vadime liep naar zijn leerstoel. Zoals altijd liet hij zijn blik door de klas gaan en maakte een kort snuivend geluid. Zijn habijt was, in tegenstelling tot dat van de andere broeders, niet bruinrijzig maar dieppaars, bijna zwart. Om zijn vinger zat een zilveren ring met een ravenkop. Het deed Fyren denken aan de raven in de boom. De zilveren ravenkop leek mee te loeren naar de klas, de holle oogjes

gericht op de jongens, terwijl Vadime langzaam zijn capuchon naar achteren duwde.

Nadat hij sommige studenten strak had aangekeken, pakte broeder Vadime zijn boek — altijd het teken dat iedereen hetzelfde moest doen. Hij noemde de bladzijde en de rest van de les vervoegden ze Latijnse werkwoorden, wat natuurlijk een verschrikking was.

Fyren raakte al snel afgeleid en speelde met de hoek van een bladzijde, die hij oprolde en weer platstreek. De ravenkop op de ring van broeder Vadime had iets griezeligs. Dat gevoel had hij bij de twee raven niet gehad. Het waren de witte veren die ervoor zorgden dat ze er minder duister uitzagen dan zwarte raven. Hadden zij de vreemde tak laten vallen, of was het toeval geweest?

Een kort kuchje, vlak naast hem, deed hem opschrikken.

‘Hoofdstuk 6 overschrijven en morgen bij mij inleveren, jongeman De Winter.’

Vadime bladerde door zijn boek en keek geen moment naar hem op. Hij noemde hem graag De Winter — naar de dag waarop hij was gevonden: 21 december.

De rest van de les deed Fyren alsof hij oplette, tot na een uur eindelijk de bel klonk. De volgende les was een stuk leuker: plantkunde van broeder Arthur, of zoals hij het zelf noemde, botanica. Hij vertelde de meest bijzondere dingen over planten en hun mysterieuze krachten. De jongens fluisterden dat hij een tovenaer was, maar bijna iedereen ging graag naar zijn les. Het klaslokaal lag achter het klooster, in een apart gebouwtje met veel ramen en een grote tuin eromheen. Vaak werden de lessen in de vrije natuur gehouden, maar Fyren verwachtte dat ze vandaag binnen zouden blijven, want de sneeuw bedekte de hele tuin.

Broeder Arthur stond tussen al zijn planten.

‘Wat heeft de natuur ons weer verrast met zo’n schitterend witte deken. De zonnewende is bijna bereikt. De Noordpool staat ver van de zon en de duisternis daalt neer.’

Broeder Arthur kon het begin van de winter met veel drama aankondigen. Fyren moest lachen. Eindelijk weer een prettig gevoel.

‘Vandaag staat in de les een boom centraal die al eeuwenlang met magie wordt verbonden.’ Hij draaide zijn handen in cirkels voor zijn gezicht. ‘Een mooi moment om deze boom eens wat nader te bekijken. Kom, we gaan naar buiten.’

Het sneeuwen was gestopt, maar had plaatsgemaakt voor een ijzige wind die de sneeuw in hoopjes blies. De verbazing was zo groot dat het even stil werd, maar al snel begon het gemopper. Fyren begreep ineens dat het om de hazelaar ging — dezelfde boom als waarmee hij gisteren een aanvaring had gehad. Broeder Arthur bleef voor de boom staan, met de hazelaar op de achtergrond.

‘Deze boom, jongelui, staat hier al eeuwen — we weten niet eens precies hoe lang. Sterker nog, in heel Nyrehave heb ik nog nooit een hazelaar van dit formaat gezien. De hazelaar bezit magische krachten. Het was de heilige boom van de Nimdwalda, de Woudheersers: een oud volk dat hier ooit woonde, maar werd opgejaagd en verdreven omdat men dacht dat zij magie bezaten.’ Hij strekte zijn handen naar de boom, zijn vingers in een toverend gebaar. Nu raakte Fyren echt geïnteresseerd. Was het toeval dat broeder Arthur juist vandaag over deze boom begon? Was hij getuige geweest van magie?

‘Een wandelstok van zo’n dikke tak kan je de weg wijzen door een donker woud of een droge woestijn. Een gevorkte tak — een wichelroede — spoort water en verborgen schatten op.’ Fyren zag de tak — waar hij die ochtend zo van schrok — voor zich. Hij kende het verhaal over de dromen, maar wist niets van die legendes. Was het die ochtend verbeelding geweest, of was er echt iets gebeurd?

‘En weten jullie dat de hazelaar ooit gewijd was aan de oppergod Thor?’

Over andere goden spreken was niet toegestaan, maar broeder Arthur trok zich daar weinig van aan. Hij vertelde vol vuur over de Griekse goden en de Noorse mythologie. Er gingen zelfs geruchten dat hij oudere jongens magie leerde.

Fyrens gedachten dreven af naar de tak en de witte raven. Iemand die niet goed keek, zou er in de sneeuw zo voorbij zijn gelopen, maar Fyren zag het wel: een witte veer. Hij zette een paar passen dichterbij en kon zijn ogen niet geloven. Toen hij hem oppakte, liep er een huivering langs zijn ruggengraat. Hij voelde niet de zachtheid van veren, maar een vreemde tinteling in zijn vingers, zoals bij de tak in zijn kamer.

Waren die witte raven er weer? Hij keek als de bliksem naar de takken van de boom. Die stond daar maar, kaal en onbeweeglijk, zwart afstekend tegen de kleurloze lucht.

Fyren had het niet meer koud; zijn bloed raasde door zijn lijf van opwinding en een vreemde angst. Hij stopte de veer diep in de zak

van zijn tuniek en sloeg zijn mantel er stevig overheen, alsof hij een verboden schat verborg.

DE BOODSCHAP EN DE BRIEF

Op de rand van zijn bed haalde hij de veer tevoorschijn, en het was alsof iemand met twee vingers over zijn rug liep. Had dit alles een betekenis? De tak, de veer, die zeldzame witte raven? Fyren begreep er niets van. Terwijl hij zijn brood naar binnen werkte, kwam er een idee in hem op. De enige die misschien antwoorden had op deze vragen, was broeder Arthur. Hij wist alles over magie en vreemde gebeurtenissen en zou misschien niet vreemd opkijken als Fyren hem dit vertelde.

Na de pauze liep Fyren door de galerij. Hij was diep in gedachten en botste tegen iemand aan. ‘Sorry, ik had —’

Het was broeder Arthur, die moest lachen.

‘Wat houdt je zo bezig, jongen, dat je hier als een kip zonder kop loopt?’

‘Oh, u bent het! Dat is toevallig. Kan ik u misschien na de lessen even spreken? Ik zit met wat vragen.’

‘Dat zie ik, ja. Kom vanmiddag maar naar mijn lokaal, dan kun je me alles vragen. En kijk niet zo zorgelijk, want er zijn altijd oplossingen.’ Fyren kreeg een aai over zijn bol en broeder Arthur vervolgde zijn weg.

Na een langdradige middag was het eindelijk zover. Fyren stapte snel naar buiten en liep naar het lokaal van broeder Arthur. Hij rende bijna, maar hield zich in om niet te veel op te vallen. De deur van het gebouwtje stond wijd open, iets wat broeder Arthur altijd verschrikkelijk vond in de winter.

Fyren stapte behoedzaam het lokaal binnen. Het rook anders dan anders. De warme, kruidige geur van aarde en bladeren leek verdwenen. Hij zag iemand staan. De persoon stond met zijn rug naar hem toe. Fyren kuchte even en vroeg: ‘Broeder Arthur?’

De broeder keerde zich langzaam om en deed enkele stappen in zijn richting. Fyren schrok en greep om zich heen; zijn hand vond de rand van een plantenbak. Het was niet het bolle, blozende gezicht van broeder Arthur waar hij in keek. Donkere ogen, net onder de rand van een capuchon, kwamen tot vlak voor hem. Fyren bewoog zijn bovenlijf naar achteren, waardoor hij de grote bladeren van een plant in zijn gezicht voelde.

‘Ik... had een afspraak... met broeder Arthur,’ stamelde hij. Vadime ging rechtop staan.

‘Hij had een boek voor mij, dat ik mocht lenen.’

Vadime bleef een moment stil, kantelde alleen zijn hoofd en haalde zijn wenkbrauwen op.

‘Hm, broeder Arthur werkt hier niet langer als leraar. Hij heeft taken gekregen in een ander klooster; heel belangrijke taken, lijkt me, anders was hij niet zo plotseling weggegaan.’

Hij lachte een huiveringwekkende lach, waardoor de rillingen over Fyrens rug liepen. Fyren knikte zwakjes.

‘Oh, wat jammer. Dan ga ik maar terug. Dank dat u mij ingelicht heeft.’

Na deze woorden draaide hij zich meteen om, met de bedoeling zo snel mogelijk te verdwijnen.

‘Wacht!’

Fyren bleef als aan de grond genageld staan. Hij draaide zich om en zag dat broeder Vadime weer vlak bij hem stond. De broeder boog zich langzaam naar voren, zijn doordringende ogen vlak boven zijn gezicht.

‘Had jij geen schrijfwerk te doen?’

‘Daar ga ik nu direct aan beginnen,’ verzekerde Fyren hem. ‘Ik heb het morgen op tijd klaar.’

‘Op tijd?’ herhaalde Vadime. ‘Tijd is een mooi begrip, zeker als je er invloed op hebt. Laten we zeggen dat het voor jou tijd is, jongeman. Tijd om op te stappen. Morgen zal de dag zijn waarop jij dit weeshuis verlaat.’

Fyren had een moment nodig om die woorden tot zich door te laten dringen.

‘Maar,’ vroeg hij, ‘ik mag hier toch blijven tot ik zestien ben?’

De strakke mond vertoonde een duivelse glimlach. ‘Jij vormt een uitzondering. Is je dat nooit verteld? Jij vertrekt vóóordat je twaalf wordt. En aangezien dat moment bijna is aangebroken, moet jij ons morgen verlaten. Voor het ontbijt ben je weg!’

Met die woorden liet broeder Vadime hem alleen achter. Fyren bleef roerloos staan. Zijn ogen prikten, maar hij knipperde de tranen weg.

Hij besloot het Val te vertellen; misschien wist hij wat te doen.

Fyren rende terug naar het klooster. Door de galerij botste hij tegen leerlingen op, zonder het zelf te merken. Boze stemmen klonken achter hem. Bij de bocht naar de gang van de kamers gleden hij bijna

uit. In plaats daarvan klapte hij tegen de muur. Zijn schouder deed pijn, maar daar stond hij niet bij stil.

Hijgend stond hij voor de deur van Vals kamer en klopte een paar keer aan. Val rukte de deur open, waardoor de hand van Fyren in de lucht bleef hangen.

‘Wat is er met jou aan de hand?’

Val trok hem naar binnen en keek nog even de gang door, alsof hij wilde controleren of Fyren achtervolgd werd. Hij duwde Fyren op de rand van het bed en ging er zelf naast zitten.

‘Wat is er gebeurd?’

Fyren kreeg zijn adem langzaam weer terug.

‘Ik moet weg,’ zei hij.

Val trok zijn wenkbrauwen op. ‘Weg? Wat bedoel je? Word je geadopteerd?’

Fyren schudde zijn hoofd. ‘Nee, broeder Vadime zei net dat ik morgen voor het ontbijt vertrokken moet zijn.’

‘Wat?’

‘Mij is nooit iets verteld. Wat moet ik nu doen?’ Fyren keek Val met grote ogen aan.

‘Misschien moeten we naar broeder Arnwald gaan en het vertellen,’ zei Val. Fyren vond het een goed idee om naar de prior te gaan. Hij zou dit besluit vast terugdraaien. Even later stonden ze voor de rijk versierde deur van de prior. Fyren hoopte vurig dat hij aanwezig was. Hij haalde diep adem en klopte aan. Ze wachtten. Fyren schudde zijn hoofd. ‘Binnen,’ klonk de zachte stem.

Fyren betrad als eerste de werkkamer. De prior zat achter zijn bureau te werken, maar keek meteen op.

‘Wat kan ik voor je betekenen, mijn beste?’ Fyren vertelde wat broeder Vadime hem had verteld.

‘En is het waar dat broeder Arthur weg is?’ vroeg hij als laatste.

‘Broeder Arthur heeft de taak gekregen om bij een ander klooster te helpen. Dat verzoek kwam vandaag bij ons binnen en hij voelde zich vereerd. Hij moest direct vertrekken. Over een paar weken komt hij terug.’

De prior stond op.

‘Wat je vertelde over broeder Vadime: ik heb deze broeder heel hoog staan. Hij is de meest vooraanstaande leraar van deze school,’ zei de prior. Hij pauzeerde even. ‘En hij is degene die je hier heeft gebracht.’

Je hebt een speciale plek in zijn hart. Hij gaf je zelfs je naam: De Winter.’

Fyren stond met open mond te luisteren.

‘Maar broeder Vadime is hier toch nog niet zo lang,’ zei hij, ‘en ik dacht dat ik was achtergelaten?’

‘Dat zeggen we tegen kinderen die verder geen familie hebben, maar jouw ouders zijn —’

De prior sprak het woord niet uit.

‘Dood?’ zei Fyren. ‘Dat idee had ik al.’ De prior knikte.

‘Broeder Vadime was geen onbekende van ons voordat hij hier kwam lesgeven. Hoe het precies is gegaan, weet ik niet. Hij was ergens op bezoek — ik weet niet meer waar — en daar is iets vreselijks gebeurd met een familie. Hij heeft aangeboden jou mee te nemen naar het klooster, omdat je niemand meer had in deze wereld. Je was nog maar een paar dagen oud.’

De prior keek hem strak aan. ‘Het was een daad van liefdadigheid. Broeder Vadime zal dus weten wat hij doet. Misschien geeft hij je nog meer uitleg. Luister naar hem. Dan komt het goed. Ga nu maar, jongen. Ik wens je alle goeds.’

En daar moest Fyren het mee doen. Val trok hem zachtjes aan zijn arm mee.

‘Ik breng je straks wel iets te eten. Zal ik vannacht bij je op de kamer slapen?’ vroeg Val, toen ze voor de deur van Fyrens kamer stonden. Fyren glimlachte flauwtjes.

‘Dat hoeft niet. Ik zou je maar uit je slaap houden.’ Val liet hem beloven dat ze morgenochtend vroeg afscheid zouden nemen en dat hij het Brend zou vertellen. Het woord afscheid bleef hangen. Toen rolden de tranen over zijn wangen.

Hij was zich niet bewust van de donkere figuur die nog net om de hoek te zien was en die verdween op het moment dat hij de deur achter zich sloot.

Door zijn tranen heen zag hij dat er op zijn strak opgemaakte bed een rol papier lag. Schuin ertegenaan lag de veer die hij eerder had gevonden. De veer stak hagelwit af tegen het vergeelde papier. Hij pakte de rol, ging op zijn bed zitten en bleef er een moment naar kijken. Er zat een strik omheen die — waarschijnlijk ooit mooi rood — wat bruin was geworden. Fyren streek met zijn vingers over het papier, alsof hij zo de inhoud kon voelen. Na deze korte aarzeling

schoof hij het lint eraf. Hij rolde het papier open en staarde naar de sierlijk geschreven letters.

Fyren,

Als je dit leest, zijn wij niet meer in leven. Daarom schrijven wij je deze brief. Je bent geboren met een speciale gave. Vanaf je twaalfde verjaardag leer je daar meer over.

Je zult je eigen weg moeten vinden, maar je krijgt hulp van opmerkelijke aard. Gebruik al je zintuigen, want er ligt een gewaagde reis voor je. Alleen zo bereik je je uiteindelijke bestemming.

Waak over de witte veer. Zij opent de poort naar jouw toekomst.

*Quirijn en Dúva,
jouw liefhebbende vader en moeder*

Deel II

INKTZWART

AFSCHEID ZONDER AFSCHEID NEMEN

‘Waak over de veer,’ stond er in de brief geschreven. Het raadsel werd er alleen maar groter door. Hij wist nu dat hij liefhebbende ouders had gehad. Dat gaf hem een warm gevoel, maar echt begrijpen kon hij het nog niet.

Fyren probeerde zijn gedachten weg te duwen. Zijn blik viel op de tak naast zijn bed. Zou de legende waar zijn? Kon een tak van een hazelaar je werkelijk de weg wijzen? En hoe moest dat dan, als je zelf niet eens wist waarheen?

Een mes, dacht hij plotseling. Hij had een mes nodig om van de tak een wandelstok te maken; de knoestige bovenkant zou anders in zijn hand steken. En het kon nog voor veel meer van pas komen.

Hij zag het al voor zich: hoe hij op jacht moest naar eten. Dat had hij zo vaak gespeeld in het bos rond het weeshuis, zonder te weten dat het ooit werkelijkheid zou worden.

Hij zou snel naar de keuken moeten. Het was al bijna ochtend. Snel schoot hij in zijn broek en tuniek en trok zijn warme sokken aan. Hij had alleen sandalen. Niet handig in de sneeuw, flitste door zijn hoofd. Muisstil opende hij de deur en keek de gang in. De kaarsen brandden nog niet. Zijn ogen moesten wennen aan de doordringende duisternis. Hij stapte de gang in en liet zijn hand langs de koude muur glijden om te voelen waar hij liep. Hij kende de weg. Licht had hij niet nodig. Zijn pas versnelde.

Bijna rechtsaf.

Hoorde hij iets?

Hij bleef staan en luisterde.

‘Jongeman, was ik niet duidelijk genoeg! Jij gaat vertrekken. Nu!’

Een stem. Dreigend.

Was het in zijn hoofd of echt?

Fyren speurde de duisternis af, maar zag niemand. Hij bleef geen seconde langer staan en rende terug naar zijn kamer.

Hij pakte zijn riem en bond die om zijn tuniek. Er hing een buidel aan, waarin hij voorzichtig de veer en de brief stopte. Daarna greep hij zijn wollen mantel. Hopelijk hield die de kou tegen. Als laatste pakte hij de tak van de grond.

Hij verliet zijn kamer en liep naar een zijuitgang van het klooster. Hij moest langs de kamers van Brend en Val lopen. Zou hij ze wakker maken, om afscheid te nemen?